

KISLAP

1903. január 25-én.

Ára negyedévre 2 kor. Egyes szám ára 24 fillér.

Megjelen minden vasárnap.

VÁNDOR-GYEREK. (Lásd az 52. lapon.)

A HÁROM KENYERES-PAJTÁS.

— Elbeszélés. —

Irtta GAÁL MÓZES.

(Folytatás.)

Negyedik fejezet.

Három esztendő nagy idő.

A BÓDI apja befogott a szekérbe s augusztus végén bevitte a három fiút a városba. Bódit letette a lakatosnál, Gazsit a minoriták kolostoránál, Menyust pedig beadta Máli nénihez. Ő maga természetesen visszament a lakatoshoz, hogy a fiutól elbucsuzzék.

Bódi ezalatt már felkötötte a bőrkötényt s a műhelyben foglalatoskodott. A gazdája csak nézte. Ő eddig ahhoz volt hozzá szokva, hogy az új inasok egy-két napig (némelyek még tovább is) sirnak, aztán lassankint törődnek bele a helyzetükbe. Olyan inasa is volt, aki három nap mulva egyszerűen haza szökött, otthon égre-földre esküdött, hogy ő ezentul nagyon szorgalmasan fog tanulni, csak ne küldjék a kormos, piszkos műhelybe.

Tetszett a gazdának szörnyen a fiu. De még az is, amint az apjától elbucsuzott:

— Mondja meg az édes anyámnak, hogy egyet se busuljon, mert nekem itt jó dolgom lesz.

Ez már beszéd! hunyorgatott szemével a mester, s hatalmasan megrázta az apa kezét.

— Csinálunk belőle embert, Kovács uram!

A kormos műhelyben öt legény dolgozott, s Bódin kívül még két inas volt. A mesterrel együtt kilenczen voltak. A legények nem igen simogatták az inas-gyerekeket, s a mester sem bánt velök úgy, mint a himes tojással.

Sepertek, vizet hordottak, a boltba, korcsmába szaladtak, vitték az árukat, hozták a vasat. Az eső verte, a hideg szél pirosra marta az orcájukat, szén rakodott a hajukra, kezükre. Olyanok voltak, mint holmi ördög fiókák. Bizony verést is kaptak eleget, de legalább nem éheztek, mert a mester tisztességes eledellel tartotta őket.

Bódi hétköznap csak ritkán találkozott a kenyeres pajtásaival. Egyszer ablakvasakat vitt keresztül a piacon. Éppen az iskola előtt ment el. A diákok akkor jöttek ki. Nem állott meg, pedig szeretne volna látni Gazsit.

Egyszer csak valaki megfogja hátulról a kabátját:

— Hohó, kormos inas állj meg! Ha így szaladsz, szegény Gazsi nem ér utól.

Menyus volt s a nyomában Gazsi.

Ugy örvendeztek egymásnak, mint ha legalább száz esztendeje nem találkoztak volna. A fiúk össze csoportosultak. Azt hitték, hogy valami baj történt; pedig nem történt egyéb, csak az, hogy három jó barát találkozott a piacon: két diák és egy lakatos-inas.

Ezt pedig én azért irtam le ilyen apróra, mert ismertem sok diákot, akiknek a gyermekkori barátjából lakatos-inas lett, s akik nagyon szégyelték, ha inas-barátjukkal véletlenül az utcán találkoztak.

Pedig, aki dolgozik, annak a kezét bárki megszoríthatja akár fényes nappal is, az egész világnak szeme láttára.

Menyus ebben az esztendőben tömérdek agyagot fogyasztott el. Máli néninek három

macskáját gyurta ki agyagból. Nyilván nagyon sikerülhettek, mert a macskák elkezdettek nyávogni, mikor saját agyagmásukat megpillantották.

A fiuk megtudták, hogy Menyus macskákat csinál agyagból, s elnevezték: *macskafazekasnak*.

E miatt szegény Menyusnak elég baja volt, mert hol az egyikkel, hol a másikkal akadt össze, s a tanár ur ott marasztotta az iskolában, hogy a szép-írásban gyakorolja magát. A szép-írásban pedig ugy gyakorolta magát, hogy két százszor egymás után ezt írta le a füzetében:

»Verekedni illetlen dolog.«

Minél több agyagot pusztított el Menyus, annál kevesebb ideje maradt a tanulásra. Ennek pedig az a szomorú következménye lón, hogy karácsonyra négy darab ötös került a bizonyítványába.

E bizony szomorú dolog volt, s Gazsi nagyon sokat busult miatta. Mert ilyen volt Gazsi! Neki fájt a Menyus baja.

— Ne csinálj te mindig agyag-macskát, Menyus! mondta neki nagy bánatosan.

Bódi pedig azt mondotta:

— Neked sem való a tanulás, Menyus! Meglásd, apád a földhöz csapja az agyag-macskáidat, téged pedig meg fog verni.

Ennek a Bódinak mindig olyan jövendölései voltak, amelyek beteljesedtek. Menyusnak az apja csakugyan összetörte a különben is törékeny macskákat, de nem a földön, hanem szeretett fiának a fején, s így szólott hozzá:

— Fiam, ha te még egyszer ilyen írást hozol haza az iskolából, akkor a világ minden eleven macskája sem ment meg attól, hogy meg ne verjelek.

Hát Gazsinak, a szegény kis vézna portékának, hogy folytak a napjai a minoriták kolostorában?

Reggel öt órakor már talpon volt. A kútnál megmosdott; a konyhát kiséperte; vizet hozott, lámpásokat takarított. Megette a reggeli kenyerét, ministrált, azután elment az iskolába. Eleinte bizony neheze ére, hogy olyan korán kellett fölkelnie; de az ember, ha kell s ha erősen

akarja, hozzá szokik mindenhez, még a korán-keléshez is.

Akinek pedig nincs jó meleg téli kesztyűje, annak a csikorgó téli hidegben megémeberednek az ujjai. Erre pedig az egyetlen orvosság az, hogy dörzsölgetni kell egymáshoz a két kezét. Lehet közről fujni is jó meleg lehelettel, de ez nem ér sokat.

Gazsi mindezt megpróbálta s úgy tapasztalta, hogy akinek a konyhában s annak is a tüzhely felé eső szögletében jó meleg vaczka van, az éjjel nem fagy meg; nappal pedig az, akinek mozgatható keze és lába van, szintén nem fagy meg.

A tanuló társai között akadt egy-kettő, akik csufolták őt »barátok dézsa-mosogatójának«. Eleinte sirt is miatta, mert fölöttéb érzékeny szive volt, de később föl sem vette. Mondom, hogy az ember a világon mindenhez hozzá szokik; a jóhoz hamar, a rosszhoz lassabban.

Leginkább szerette Gazsi, ha vasárnap délután a kolostor folyosóján sorjában nézegette a szent képeket. Nagyon sok régi kép volt ott. Különösen megtetszett neki egy, mely Pádovai Szent Antalt ábrázolta a gyermek-Jézussal.

(Folytatása következik.)

PERZSA KÖZ-MONDÁSOK.

Ha a sün-disznót megütöd, a magad kezén ütsz sebet.

Az igazsággal csak lassan jut néha előre az ember, de a hazugsággal soha.

Az ostoba, aki a bölcslet akarja adni, a mákra emlékeztet, mely komolyan ingatja fejét a szélben, noha mindenki tudja, hogy milyen apró szemek vannak benne.

Ne vess meg senkit, akit nem ismersz. A kaktusz levelei is kellemetlenül hatnak a szemre. De virág-nyílás idején bibor-szinben ragyogva fejkik ki közülök gyönyörű bimbójuk.

VÁNDOR-GYEREK.

(Keppel a czimlapon.)

Szegény gyerek, vándor-gyerek.
Be sok bánat érte!
Olyan fáradt, alig áll már,
Megroskadt a térde.

Ház-szeglethez támaszkodik,
Merre menjen, merre?
Senkije sincs! Neki mindegy:
Arra megy, vagy erre.

Apja, anyja sirba szálltak,
Maga maradt, árván...
Csak emléki maradtak meg,
A világot járván...

Emléki és hü kutyája
Vigasz a bajban;
Néma szóval mesélgetik,
Milyen szép volt hajdan!

Amikor még otthona volt
S édes anyja, apja,
S mint valami bűvös álom,
Ugy mulott a napja.

Bezzeg mostan másképp vagyon:
Ország-ut a háza,
S világító mécs-világa:
Csillagoknak száza.

Eső veri, vihar tépi
S rémitgeti éjjel,
Fáradt lábát tüske-tövis
Hasogatja széjjel.

Mi lesz véle? Mi lesz véle?
Csüggedetten kérdi,
Hü kutyája némán néz rá,
Mint ki buját érti...

Hizelegve simul hozzá
S hosszan néz rá aztán,
Mint ha szólna: »Ne busulj hát
Édes, kicsi gazdám!«

S kis gazdája rája tekint,
Simogatja szépen:
»Édes kutyám, be jól esik
Szereteted nékem!«

S oh, mily csoda!... felvidámul,
Csupa jó-kezdés lesz,
Utnak indul új erővel
S küzdelemre készen.

»Gyerünk kutyám! Diadal lesz
Küzdelmeink vége
S a jutalmunk csendes tanya,
Nyugodalmos béke!«

Roboz Andor.

AZ URANIA SZINHÁZRÓL

és a hétfőn bemutatott »Magyar Tenger mellé«
czimű darabról.

AN a mi szép Budapestünkben egy aranyos, csillogó belsejű színház, amelyben ha még nem is volt valamennyiőtök, annyi bizonyos, hogy mindnyájan hallottatok már felőle.

Ennek a színháznak az előadásait éppen úgy látogatják, mint a többiekét. De egészen más az, amit a nézők ebben látnak és hallanak, mint a többiben.

Itt nem látunk a színpadon élő embereket, színészeket, akik fülünk hallatára, szemünk láttára beszélnek, játszanak, dalolnak, mégis gyönyörűségünk telik mindabban, ami ebben a színházban a szemünk elé tárul.

Egyetlen egy ember ül a színház színpadának egyik sarkában és csengő hangon, értelmesen olvassa föl azokat a darabokat, amelyeket ott bemutatnak.

A színház fényes villam-lámpásai ilyenkor elsötétednek s a néző-helyet megtöltő közönség vissza fojtott lélegzettel, feszült figyelemmel hallgatja azokat az érdekes felolvasásokat. És ahogy halljuk, mindaz, amit hallunk, egyszeriben mint valami csoda-varázslatra megjelent előttünk. Színes képeket vetnek a szemünk elé egy, a színpad elő-függőnye helyére kifeszített fehér vászon-lepelre. És ezeken a képeken lévő érdekesnél-érdekesebb jelenetek, mint ha megelevenednének, úgy hatnak reánk.

Láthatunk hatalmas viz-eséseket, félelmetes bika-viadalt, gyönyörű tánczot, pompás katonai fölvonulásokat, tréfás jeleneteket s még sok-sok festői külföldi és hazai érdekességet és mindezt nyüzsgő, mozgó, eleven képeken, az ugynevezett *mozgó-fényképeken*.

Nehéz felsorolni mindazt, amit ebben a csoda-színházban láthat az ember. Meg kell azt nézni, hogy megösmérvétek.

Mégis, a most hétfőn bemutatott szindarabról elmondok egyet-mást és — azt hiszem — szívesen veszitek, ha máskor is közölni fogok az »Urania színház« egyik-másik előadásáról néhány képet és leírást.

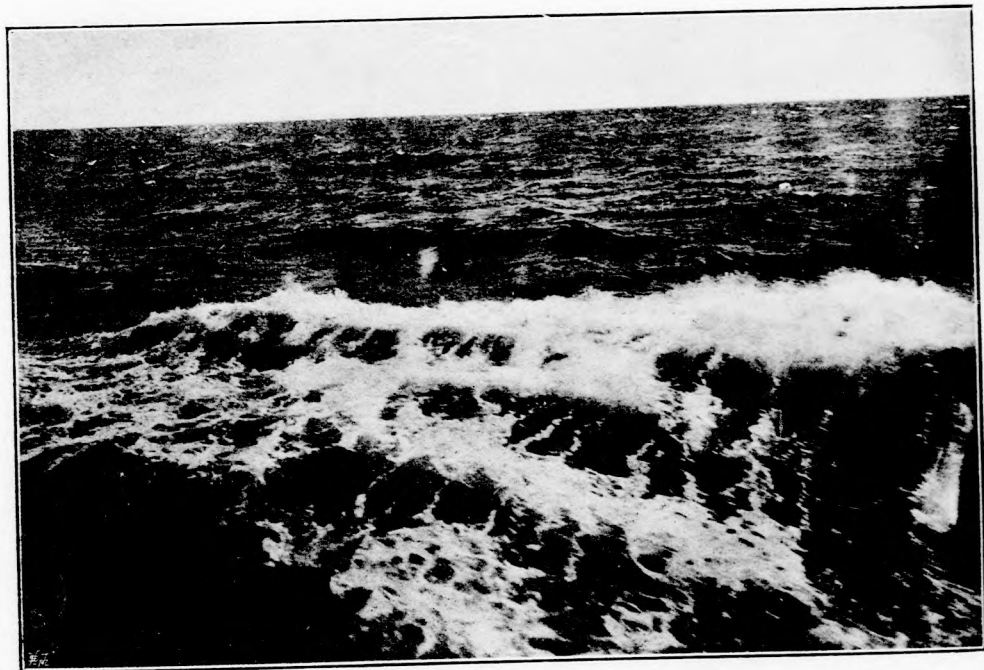
A hétfőn bemutatott szindarab czime: *A Quarnero vizein. A Magyar Tenger-mellék*. Irta Németh Péter, aki elment Fiuméba és ott az Urania színház fénykép-íróival külön hajóra szállt, hogy bejárja a magyar tengerpart szép vidékeit. Azután sorra kiszemelte a legszebb helyeket, hogy itthon mind bemutathassa. Mozgó-fénykép-fölvétel útján megöröki-

tették itt a *Naplementét* is. Soha ily természet-hü képet nem festett még festő ecsetje. Meglepő és tanulságos mozgó-fénykép még a *Buvárok munkája* is. Látjuk e képen, amint lenn a tenger titokzatos világában, a vizek mélységében hajó-roncsok közt dolgoznak a buvárok.

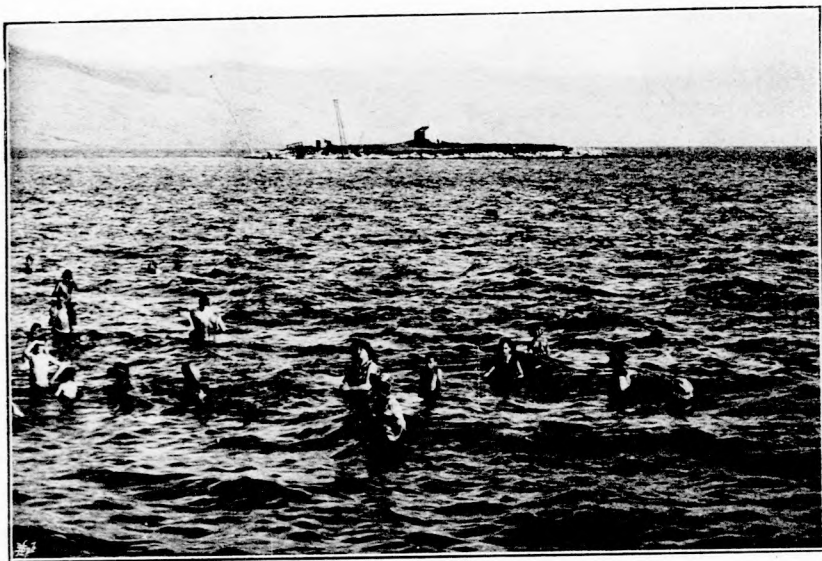
Látunk még e darabban virág-korzót Fiumében, látjuk a vig farsangi jeleneteket, a tengeri kikötő mozgalmas életét, a halászközt, továbbá ugyancsak mozgó képet tengeri dagálynak. Ezen kép hatása olyan, hogy szinte felénk árad belőle a tenger haragja. A dagály hígultával *Abbazia* vezeti Németh Péter a nézőket.

E szép fürdő-hely képét is bemutatjuk. (Lásd az 54. lapon.) Valóságos paradicsom ez a hely a kékvizű tenger mentén. Lát-hatjátok mily vidáman fürödnek a hús tenger habjaiban itt még akkor is, amikor minálunk még prémes bundákba burkolóznak az emberek. (Lásd az 54. lapon.)

Azután hallunk a pálmák és babérfák honáról, látjuk a tenger-mellék legszebb vidékének bájoló képeit. És mire utoljára

DAGÁLY A TENGEREN

TENGERI FÜRDŐ. (Lásd az 53. lapon.)

gyúlnak ki az Urania színház villamos lámpásai, akkorára végig néztünk vagy 200—300 mozgófényképet és szinte sajnáljuk, hogy már vége az előadásnak.

Nem csak gyönyörködtünk, de tanultunk is.

Ime kis olvasóim, ilyen az Urania színház.

Polgár Géza.

ABBZIA FÜRDŐHELY. (Lásd az 53. lapon.)

A VADEMBER.

VADEMBERRE gyermek-koromból emlékszem; és még ma is mosolygok, ha eszembe jut Pouó, a barna hindu.

Történt, hogy Ödön nagybátyám tiz esztendei távollét után Indiából hazajött.

Nagybátyám még kis fiu korában hagyta el a szülei házat. A sok kalandos regény és elbeszélés, amit olvasott, megzavarta a fejét és egy szép napon bucsu nélkül eltűnt hazulról.

Tizenhat éves volt akkor Ödön. Sok viszontagság után eljutott Svájcba, Zürich városába.

A követ ekkor írást vett Ödöntől, amely írásban becsületszavára kötelezte magát, hogy öt esztendeig hűséggel szolgálja a hollandus kormányt.

Ezzel katona lett az én Ödön bátyám.

Másnap már nagy csoport fiatal embert vitt Zürichből a vonat az amsterdami kikötőbe, köztük Ödönt is. A kikötőben nyomban hajóra szállították őket és a hajó másnap ágyu-lövések között kievezett a nyílt tengerre. Ödön sirva nézett az európai föld felé, hol kedvesei laknak, aztán letörölte könnyeit.

— Bármí sors vár, mondta, senkit sem okolhatok miatta. Magam intéztem a dolgomat.

Tiz esztendő mult el azóta, hogy Ödön bátyám elhagyta a szülei házat. Becsülettel leszolgálta a kikötött időt, az öt esztendőt a hollandus hadseregben, aztán megtelepedett Szingapúr városában. A szerencse kedvezett neki. A katonaságnál megtanulta a szemorvosi tudományt. Csakhamar keresett szemorvos lett. Meggazdagodott és ekkor elhatározta, hogy hazamegy Európába meglátogatni szüleit, rokonait, akik bizonyosan régen halottnak hiszik már őt.

Ragyogó téli nap volt, midőn bátyám hazaérkezett. A kicsi városban már senki sem ismerte; de azért az egész város kigyült csudálatára, mert az Ödön háta mögött három lépésnyi távolságban egy fekete

Amint ott teng-leng az idegen városban, egyszer csak egy hirdetést vesz észre a falakon. A hirdetés ökölnyi betűkkel hirdette, hogy Hollandiának zürichi követe bátor és elszánt fiatalokat keres, akik új élet-pályát választhatnak.

Ödön egy pillanatil sem gondolkozott.

— Hohó! mondta. Ha csak bátorság kell, az van elég nekem is.

Indult megkeresni a hollandus követet.

A követ egy nagy sárga házban lakott a város főterén. Tolongtak a ház körül a vállalkozó fiatal emberek. Mikor Ödön végre a követ elé jutott, ez azt kérdezte tőle:

— Van-e kedve az Indiákra menni?

— Hogy ne volna kedvem? felelt örömsugárzó arcczal Ödön.

— Gondolja meg, fiatal ember, hogy mi várja. Katona lesz, a hollandus kormány katonája; és a gyarmatokon őrzi a békét és nyugalmat. A fekete bennszülöttek örökösen harczban állanak a fehérekkel. A katona élete Indiákon örökös harcz és háboru. Azonkívül a gyilkos sárga-láz is leskelődik a fehér emberre. Ebből a betegségből kevesen gyógyultak még ki.

Ödön felkiáltott:

— Köszönöm figyelmeztetését, követ ur. Könyveimből úgy ismerem Indiát, mint a hazámat. Nem félek én sem a bennszülöttektől, sem a sárga láztól.

ember lépkedett. Ödön magával hozta az ő kedves indiai szolgáját, a barna bőrű Pouót.

Pouó csakhamar nevezetessége lett a városnak.

— Ni, a vadember! kiáltozták a gyerkőczök, ha az utcára lépett.

Az asszonyok sikoltozva takarták el az arcukat a fekete ember láttára.

Még a férfiak is mosolyogtak, ha Pouót meglátták, amint didergett prémes téli kabátjában.

Pouó pedig nem bántott senkit. Szelid lelkű, csendes ember volt. Kutya-hűséggel szolgálta gazdáját. Nem tágitott volna az oldala mellől világért se. Piros török-sapkáját a szobában sem vette le és ha lehetett, mindig a kályha mellett ült. Persze, ő nem szokta meg a hideg telet Indiában, ahol mindig forrón tűz a napsugár.

A kis gyermekeket nagyon szerette.

Ha kis gyermeket látott az utcán, fekete arcza széles mosolyra derült és fehér fogsora kivillant. A maga érthetetlen nyelvén kedveskedő szavakat kiáltott a gyermekek felé, de azok féltek fekete arczától és nem mertek a közelébe jönni.

Kivéve az én kis öcsémet, Jancsit. Jancsi egyszeriben megbarátkozott a fekete emberrel. Annyira megbarátkozott vele, hogy még az ölébe is bátran ült. A fekete ember bohókás szavakat kiáltozott Jancsinak. Jancsi pedig úgy kaczagott a fekete

ember bolondságain, hogy a könnye is csorgott.

Az volt aztán a szép nap, amikor Pouó megtanulta kimondani ezt a magyar szót:

— *Barátom!*

Jancsit állandóan *barátomnak* nevezte és négykézláb szaladgált a szobában, Jancsi pedig ostorával hajtotta. A fekete ember meg Jancsi majd felvették lármájukkal az egész házat.

Hogy, hogy nem: történt, hogy Jancsi egyszerre csak elveszett.

Ebéd ideje volt éppen. Tüvé tettük Jancsiért az egész házat, nem tudtuk megtalálni. A szomszédokban is kerestük. Ugyan hová lehetett a kis Jancsi?

A szomszédunkban lakott egy tudákos csizmadia, bizonyos Kokas Pál.

Kokas Pál uram, amikor meghallotta hogy Jancsi elveszett, felsohajtott:

— Tudtam én azt előre, hogy ez lesz a vége!

— Mit tudott előre Kokas bácsi? firtattuk.

— Hát azt, felelt keményen a csizmadia, hogy a vadember megeszi egyszer jókedvében a kis Jancsit. A fekete emberek mind emberevők.

Nevettünk eleinte Kokas Pál uramon; de később, mikor Jancsit sehogy sem tudtuk megtalálni, gondolkozóba estünk. Hát ha van valami a dologban! Lám, Pouó egy falat ételt sem evett ebédnél. Miért nem evett? Mert jól van lakva. Jóllakott Jancsival...

Most kezdtünk csak igazán megijedni. Kérdeztük Pouót, jelekkel próbáltuk vele megértetni, hogy hová tette Jancsit? A fekete ember csak mosolygott, egy szót sem értett az egészről...

Akkorára már a szomszédságban hire futott, hogy a vadember megette Jancsit.

A szomszédok botot, vasvillát ragadtak. Fenyegetőleg vették körül a házat.

Kokas Pál uram kiabált:

— Agyon kell ütni azt a vadembert!

Bizony talán még pórul jár Pouó, ha eközben az ágy alól elő nem mászik az elveszett Jancsi. Ott aludt az egész idő alatt.

Pouo majd kiugrott örömeben a fekete bőréből. Körül tánczolta a kis fiut és azt kiáltotta:

— Barátom, barátom!...

*

Ödön bátyám nem sokára vissza-ment Indiába és magával vitte Pouót. Pouó sokáig küldözgette leveleit a tengeren túl-ről. A leveleket persze senki sem tudta elolvasni. Csak ezt az egy szót értettük meg a levelekből: »Barátom.«

Krudy Gyula.

A MAGYAR NÉP-KÖLTÉSZET KINCSEIBŐL.

Arany mondások.

Akkor mondd, hogy hopp! — ha át-ugrottad az árkot.

Előbb szalmán feküdj, azután párnán.

*

Szó-játékok.

(Helységnevek a nép száján.)

Ujhelybe való már ez a ruha. (Uj kell helyette).

Hol vette ezt a szép lovat? *Vásárhelyt.*

Sárváron jártál, öcsém! (Sáros helyen).

Munkácson jár. (Munkában van).

Nem *Adonyba* való. (Nem szeret adni).

Bátorba való. (Bátor).

Sohasem voltam *Szerencsen*. (Nem szerencsés).

Hová ment a gazda? *Messzikóba!* (Mész-sze).

Voltál már a *Bánságban?* (Meggbantad már a dolgot?)

Azt hiszed, *Lökön* vagy most? (Lökösödik).

Hé! Nem *Hevesen* vagyunk! (Ne heveskedj!)

*

Találós mesék.

Fehér a földje, fekete a magja, lud szántja, ember hajtja, mi az? (Írás lud-tollal).

Árva borju anyátlan, pusztá pajta földet-ten, három verébnek hat szeme, szenes csu-tak fekete? (Ugy bizony!)

Mért varrják a subára a gallért? (Hogy le ne szakadjon).

VERÉB-PÓSTA.

Szól a varju az ugaron:

»Ki játszik ott az udvaron?«

Viszi a hírt veréb-pósta:

»Hát a Tóni meg a Jóska!«

Szól a varju: »Fékom adta!

Hát a Tóni csattogtatta

Az ostort oly durrogással,

Mint csikós a karikással?«

»Dehogy! — szólt a veréb-posta —

Nem a Tóni, de a Jóska!«

»Micsoda? ... Hát csöppnyi gyerek.

Kitől varju-szivem remeg?«

Irja varju a levelet ...

Ugyan mi lesz a felelet?

Fenyegeti Kapás Jóskát,

Oktatja a veréb-póstát:

»Fordulj vissza! Mondd meg neki,

A varjat mit ijesztgeti?

Csőppnyi legény mit sikongat?

Az ostorral minek kongat?

Mondd meg neki veréb-pósta:

Hallod-e te Kapás Jóska,

Varjat többé ne ijessz meg,

Mert a tarka szarka esz meg!«

Hallva ezt az üzenetet,

A kis Jóska jót nevetett:

»No csak merjen ide jöni,

Kis csibére leskelődni!«

Nem fél Jóska az árnyától,

Sem varjutól, sem szarkától!

Veréb-pósta, nekem veled

Ne küldözzön kis levelet!

Sohse lesz itt jó lakoma,

Varju, kánya, szarka koma!

Ugy nézzen itt rabló széjjel,

Lepuffantom — kapa-nyéllel.

Mama.

MESSZE, messze napkeletre, a Türomfü erdőn is tul, valahol a Krumplisziget mellett, élt-édegélt egy szegény ember.

No, ez a szegény ember azután olyan szegény volt, hogy rőzséből sült kenyérré valója is alig akadt. Még a kunyhója tetejét is majd hogy föl nem élte az istenadta, akkora volt a szükség a ház körül.

Egy szép napon azt mondja a szegény ember a feleségének:

— No anyjuk, ide s tova egy esztendeje lesz már, hogy utoljára buza-kenyeret ettünk.

— Bizony lelkem, mondja az asszony, itt volna már az ideje, hogy valami sütőfőző után nézne kelmed, mert a tyukjaim se tojtak, van már két hete.

— Hát majd csak keresek egy kis szárcsa-tojást, mit, amoda le a nádasban, mondja az ember, azzal azután megindult, befelé a nádasba.

A nádas pedig akkora volt, hogy eleje volt, de vége nem.

Hát ahogy kotozna-motozna ott a rengeteg nád közt a szegény ember, egyszerre csak zsupsz!... beleejti kését a vízbe, a kés meg azon szerint elmerült.

Ott leste-várta egy darabon még, vajjon nem kerül-e elő a kése? De hogy bizony az nem került elő, mód felett neki-buslakodott a szegény ember.

— Már most egy késem volt, oszt' az sincs többet! sóhajtozott. Pedig micsoda fáin vasa volt, de milyen!

Hogy ott tipegne-topogna, csak rávisit egy nagyfejű bibicz: (Lásd a képet az 59. lapon.)

— Mért nem mész hát a hódkirályhoz, te szegény ember?

— Már aztán mért is mennék?

— Mert vagy ő adhatja elő a késedet, vagy senki.

— Ugyan ugy-e?

— Meghiszem azt. Hiszen ő ennek a nádasnak az ura. Minden gombostűről számot tart, aki itt elvész.

— Ajnye, csodálkozott a szegény ember; azután hol lakozik ez a hatalmas király?

— Hhaj, te bagoly, még azt sem tudod? Hát hol laknék egyebütt, mint a hód-városban. Amoda le, a zombikok mögött. Keresd csak, majd ráakadsz.

— Hej lelkem bibiczem, csak ráakadjak, soha, míg a világ világ, bibicztojáshoz nem nyul az én kezem.

Azzal azután elköszön a szegény ember és csak be a zombikok közé.

Ment ment; öreg estig egyebet sem tett. Esthajnalra azután csak megállott, mert olyat látott, amit még eddig alig.

A nádas szélen ott kuppadozott sorjában vagy háromszáz banya-kemence forma rőzse-házikó. Mindnek a víz alá nézett az ajtaja, de ablak bizony nem volt egyen is.

A legelül levőn pedig nagy sivalkodva veszekedett három kutyaforma állat. De mégsem kutyák voltak, hanem fia-hódok. A két nagyobb verte pediglen a kisebbet, amelyik szörnyen visitozott szegényke.

Nézte egy darabon ezt a csetepatét a szegény ember, de majd csak közbe szólt:

— Hagytok békét annak a kicsinek, te semmirevalók!

A két imposztor megszeppent és azzal álló, be a vízbe! A kicsi pedig riadtan nézte a szegény embert; nyilván ő is félt.

— Te meg ne félj, biztatta a szegény ember, mert nem bánt senki míg én itt vagyok. Azzal aztán közelébb ment, hogy megsimogassa a kis állatot.

Hát uramfia, alig lép vagy kettőt, csak felharsan ám egy éles hang:

— Ember a hód-városban!

Hej!... lett olyan ribillió, mint soha napján. Egyszeriben megnépesült a sok kemence-forma házikó tája a tengernyi hódtól. Azzal neki a szegény embernek!

Hiába hadakozott az istenadta, csak legyürték, sással guzsba kötötték és vitték egyenest a király elé. A király, már mint a hód- király, ott lakott a legközepe-

levő kunyhóban. De volt olyan ez a kunyhó, mint tiz széna-boglya együtt. Csupa törzsből meg galyból állt ki a fala, a kapuban pedig akkora hódok állottak őrt, mint egy-egy medve. De mindnek szörnyüses buzogány volt a kezében.

Hát ide czipelték a szegény embert, be egyenest a király elé.

A király pedig ott ült sásból fonott trónusán, szörnyen méltóságosan. A trónusa fölött pedig egy diónyi nagyságu kárbunkulus-kő villogott, hát ez volt a lámpás ebben a nagy szálában.

Hogy mindenek begyülekeztek az igazlátásra, intett a király és azon nyomban szóba kezdett az egyik hód:

— Fölséges király, éppen gátat emelünk, amoda le, a tocsogónál, ahol is parancsolta fölséged, mikor ez az ember betört birodalmadba. Szerencsére az egyik őrünk, a Hájfalat manó idejében meglátta őt és jelt adott. Mi azután lekötöttük az embert

... RÁVISIT EGY NAGY FEJŰ BIBICZ. (Lásd az 58. lapon.)

s most elibéd hoztuk, hogy büntesd meg a vakmerőt.

A király összeránczolta orrán a bőrt és oda fordult a szegény emberhez:

— Mit keresel országomban? Nem tudod, hogy embernek ide belépni, az annyi, akár meg is halt volna?

— Főlséges király, mondja a szegény ember, már egy életem, egy halálom, de nem jöttem én ide kigyelmetekhez ország-bontónak, csak a késem keresem.

— A késed? Mi az?

— Mi? Hát kés. Nem látott még főlséged kést?

— Nem én, mondja a király. Aztán mire jó az?

— Ejnye, követem, de keveset tud főlséged. Hát olyan szerszám, akivel fát, mit vágthatni.

— Hát ti a fát késsel vágjátok? csodálkozott a király.

— Nem is harapjuk.

— Na, mert én meg másként nem is láttam fát vágni csakis foggal.

— Foggal? Hát aztán meddig tart az?

— Bizony sokáig. Meg azután csak a fiatal fogak bírják a vastagabb törzseket. Én például, látod, már csak a kar-vastag törzseket tudom lerágni, mert bizony meg-lódult három fogam.

No, hogy így szóltak beszéltek, kiadja a király a parancsot, hogy azonnal el kell

oldani a szegény ember béklyóit, azután elő azt a kést, még ha a föld alatt van is.

Hej, szétrebbent a sok hód, de nem is telt bele negyedóra, már hozta az egyik az elveszett kést.

A király azután füzfa-, meg egyéb galyakat hozatott és ugyan biztatta az embert, hogy vágja hát.

Hej, vágta a szegény ember a galyakat, hántotta, aprította, mint a parancsolat. A királynak meg csak úgy ragyogott a szeme.

— No, azt mondja a szegény embernek, add ide a késedet, adok érte, amit kívánsz.

Gondolkodik a szegény ember, aztán csak megszólal:

— Odadom főlségednek egy zsák lisztért.

A király csak csóváltotta a fejét:

— Olyan nincs az én birodalmamban. Mást kívánj.

Megint gondolkodik a szegény ember, aztán csak megszólal újra:

— Odadom hát egy veka búzáért.

A király csak csóválta a fejét

— Ilyen sincs. Mást kívánj.

Megint törí a fejét a szegény ember, aztán csak elkezdí ujfent:

— Odadom hát főlségednek ingyen.

— No, te szegény ember, szolt a király, én pedig adok neked egy tüszőre való kárbunkulust.

— Köszönöm, főlség, legalább sohase lesz gyertyára gondom.

Azzal azután elköszönt a szegény ember és ment a tüsző kárbunkulussal haza-felé.

Hogy menne mendegélne, csak ráesteledik ám, de erősen.

— No, gondolta, hát így éjnek éjszakáján csak nem bódorgok világnak; amott nem messze világosság vagy, oda betérek éjjeli szállásra.

Ugy is tett. A közelben látott házba be is zörgetett. Éppen a falusi boltosé volt a ház.

Nagy dörömbölésre ajtót nyit a gazda, aki maga jött méccsel megnézni a vendéget.

— Mit akar kend? riadt rá a szegény emberre.

— Éjjeli szállást kérnék szépen, mondja a szegény ember.

— Fel is az ut, alá is, szólt a gazda és becsapta az ajtót. Aztán belülről újra kezdte: Ahun ni, most meg kialudt a méccsem! Kend is csak azért jött, hogy bajnak legyen. Még gyujtóm sincs.

— Hászén világítok én, ha kell, mondja a szegény ember.

A gazda megint ajtót nyitott.

— Adjon hát gyujtót, mondta.

— Gyujtóm nincs, de egyebem van, szólt a szegény ember s azzal elővett egy kárunkulust.

Hej, lett olyan világosság, akár csak a hold kelt volna fel.

A boltos meg, amint meglátta a kárunkulust, majd elholt ijedtében.

— Eladó az a kő? kérdezte nagy sebtén.

— No mit ad érette? kérdezte a szegény ember.

— Egy verdung pálinkát, két csomó dohányt, meg tiz garast, ezen nyomban.

Míg ezt mondta volna, szekérszörgés hallatszott. Mert éppen arra járt egy gazdag örmény.

Csak megáll ám az örmény és nézi-nézi a sort.

— Hej! kiabál. Eladó az a kő?

— Már én megvettem, szól a boltos.

— Még nem, mondja a szegény ember.

— Van még több is? kérdi az örmény.

— Van egy-kettő, szólt a szegény ember s csak elő szed vagy egy marékra valót.

— Ide vele! kiabált az örmény. Egyre-másra egy véka huszas. Áll az alku?

— Eb, aki megbánja.

Azon szerint le is mérette az örmény a sok véka huszast. Meg is itták nyomban az áldomást.

A szegény ember pedig szekeret vett, lovakat vett, felrakodott és ugyan nóta-szóval indult haza.

Hej, volt öröm, mikor elő érkezett. De le sem feküdtek, míg a huszast vékára nem

szedték. Bizony tizenkét véka volt az, egy garas híján.

Innétől kezdve a szegény ember házat épített, nyolcz ökörré gazdaságot kezdett és bőség volt az élete. Még bizony birónak is megválasztották.

Minden jól fordult így, csak azért mégis mégis felsóhajtott néha az ember, mikor úgy együtt ült a feleségével a padkán:

— Hej anyjuk, bizony kalácsunk-kenyerünk, de azért csak sajnálom én a késemet.

— Ugyan mit sajnál kend rajta?

— Olyan vasa volt, de milyen!

— Ugy ám, nyolcz garasért vette kend.

— Mindegy az anyjuk! Csizma-vakárásra, szalonnázásra olyan fáintos késem nem lesz többet soha!

Mert lám, akár milyen jó sora volna az embernek, csak nincs panasz híján.

INNEN-ONNAN.

Kedves szertartással végzik a japániak hajóik fölszentelését. Nem boros-poharakat tűznek a hajó orrára, mint más népek, hanem madár-kalitkát, melyet a hajó elindulásakor zsineggel nyitnak ki, úgy, hogy a szabadon bocsátott madarak körül-röpködik a hajót és kedves vidám csicsergéssel üdvözlik.

*

A legrégebb számtani könyvet a londoni British-museumban őrzik. Ez egy egyiptomi papirus, melynek czime: »Minden titkos dolog megismerésének kulcsa.« Ennek a könyvnek szerzője egy Aktanesz nevű egyiptomi pap, aki körülbelöl 1700 évvel élt a mi időszámításunk előtt. A könyvben számtani és mértani feladatok vannak.

*

Örökké járó óra. Brüsszelben van egy torony-óra, melyet mindeddig egyszer sem huztak fel. Olyan szerkezete van ugyanis, hogy ingáját a legkisebb szél is mozgásba hozza.

*

A legsűrűbb népességű nagy-város Európában Milanó, ahol egy házra 53 ember jut; utána következik Bécs 46 és Koppenhága 45 lakóval.

APRÓSÁGOK A TERMÉSZET VILÁGÁBÓL.

A tenger vizének gazdagsága. Régóta tudják, hogy a tenger vizében, bár igen csekély mennyiségben, ezüst és arany is van. Egy angol tudós kiszámította, hogy az összes tengerek vize 5838 billió koronát érő aranyat foglal magában. Ebből, ha egybe gyűjtenék, akkora kockát lehetne készíteni, melynek egyetlen lapja 718 méter. Ezüst több van, de mint-hogy ez olcsóbb, csak 530 millió korona értékűt lehetne a tengerekből összeszedni. Azonban ez sem megvetendő összeg. A tengernek ebből a kincseiből, a jelenleg 1600 millió ember mindegyikére 3 $\frac{1}{2}$ millió korona értékű arany és 32.0000 korona áru ezüst jutna. És ennek a rengeteg kincsnek nincsen még gazdája!

*

Az elefántnak olyan erős szaglása van, hogy az emberi lény közellétét már csaknem egy kilométer távolságból megérzi.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXIV. köt. 2-ik számában közölt rejtvények megfejtése a következő:

Szórejtvény: Keresztapa.

Képrejtvény: Hajótörés után okosabb a révész.

Pótló-rejtvények: Vak Béla, Nagy Lajos.

Betű-rejtvények: Eresz alatt, Félix, Dénes.

Kockza-rejtvény:

A	L	O	M
L	O	R	I
O	R	O	M
M	I	M	I

Tréfás számtani feladványok:

1. Ugy lesz tiz, ha a római IX-esből az egyst kitörlöd. Igy: $X = X$

2. Apa, fiu és nagyatyja osztottak a három almán.

Vonal-rejtvény: T I Z

Kör-rejtvény: Boldog új évet!

Természetrajzi feladat: Kakukfű.

Megfejtők: Szerbád Irénke, Scherz Blanka, Materny Rózsika és Margit, Gaál Sárrika és Magda, Merse Jenő, Bolgár Terike, Sommer József, Dobozi Zoltán, Thaly Flóra, Kovács Klára és György, Farkas Piroska, Könyöki Izolda, József és Hona, Flór Annicza, Rétay Margit, Liebsstein Cara és Erzsébet, Haitsch Emmike és Ella, Szilágyi Ernő, Hollós László, Matavovszky Edith és Margit,

Scheiber Etel, Hoffmann Elemér, Kis Katinka, Steinhardt Marcella, Potondi Erzsike, Wittmann Erzsike, Nagy Imre, Büben Iván és Miklós, Moravcsik Gyula és Erika, Bálya Mariska, Kelen Emmyke, Sasztovicza András, Rottenberg Hedvig, Vali és György, Medveczky Sándorka és Margitka, Milutinovits Corinna és Janka, Polgár Anna, Herzfeld testvérek, Pollacsek Alice és Margit, ifj. Tiszti Lajos, Szende Laczi, Pollák Kata, Simkó Elza, Szabó Margit, Péterfy Vilma, Pruzsinszky Margit, Pasiut Endre és László, Blau testvérek, Kiss Lajos, gr. Bolza Klára, Bartha testvérek, Rapszky Béla, Blahó Miczike, Háy Misi és Bandi, Goldstein Erzsé és Irmuska, Csics Rózsika és Ancezi, ifj. Toldy Lípót és Elza, Balogh Pál, Gajzágó Erzsé, Borhý Margit, Aczél István, Kövesi Pali és Elek, Geréb Andor, Tichl Márta, Lipcsey Teréz, Kogler Nóra, Nagy Vilma és Sarolta, Mair Pali, Kárpáti Zoltán, Nowodi Antal, Nagy Béla, Fábér Józsa, Schiller Ella, Weiszberger Aniko és Teri, Kuthy Béla, Ranschburg Pál, Bruck Adolf, Erdődy László, Mérey Dalma, Tolnai Sándor, Fráter Tibor, Csau-scher Mariska, Ripper Sándor, Faludi Sándor, Blau György, Nelky Irénke, Blener Bandi, Rosenfeld Vilma, Rakovszky Menyhért, Préger Aurél, Szemző István, Bakó Ilonka, Rhédey Zoltán, Kintses Gyula, Józsi és Laczi, Hermann Elza, Klein Frigyes, Turián Jolánka, G. Hunyady Ferencz, Bing Miczi, Lustig Sándor, Doza Jenő, Jurenák Gizi, Mauthner Ilona, Bobus Gizike, Terbócz Imre, Epstein Erzsike, Ternovits Odön, Herzog testvérek, Tavaszky Valerie, Tottál Irénke, Luczenbacher János, Kádár Ilonka, Diénes Gizella, László és Zoltán, Fürst Sári és Magda, ifj. Riedl Gyula, Janszó Tihamér, Rémi Mária Lujza, Marton Margit és Bélus, Belke Berté, Gyula és Zoltán, Farkas Arisztid, Göntér testvérek, Arva Erzsike, Krüger Viktor, Kőszeghy Marianna, Széll Lajoska, Kádár Ilonka, Hegyesy Sandy, Batta Zoltán, Janny Gizike, Poór Erna, Hertelendy Bandi, ifj. Hofhauser Odön, Bayer Anti, Vajda Valér, Tolvay Márta, Csillag Árpád, Zsigmond Laczika, Daróczy Rezső, Sándor Béla, Politzer Pista, Bleuer Pali, Szigethy Tibor és Nellike, Desbordes Saphinette, Wärmer Erzsike, Szerencsi Kató és Árpád, Fischer Fülöp, Kácsér Margit, Weis Frida és Andor, Péch Blanka, Andreánszky Pisti és Gabi, Bakos Ilonka és Katinka, Fülöp Nóra, Vörösmarthy Ida, Tersztyánszky Ferike, Pártos Lili és Elza, Rappensberger Laczi, Emmi és Gyula, Pap Lilike és Gizike, Neumann Eliz és Ida, Brenner István, Mariska és Margit, Vég helyi Lajoska, Földváry Erzsé és Miklós, »Az ötvenévi elemi népiskola növendékei,« Wildmann Imre, Faragó Ilonka, Jurenka Irén, May Margitka, Cherrier Péter, Hatschek Adrienne és Hugó, Szumrák Jenő, Léderer Gusztáv, Rády István, Kloos Giza, Bubregh Edith, Eperjesy Aranka, Pesztalics Laczika, Perényi Józsa, Zorkóczy Sára, Palánszky Ilonka, Nónay Dezső, Grünberger Erzsike, Sipos Feri, Kovács Elza, Schmidt Jenő, Üllein Tónika, Karaszon Margit, Sárkány Valéria és Thessa, Bodó Bertalan, Müller Pista, Szentirmai Imre, Morvay Iluska, Paravicini Mariska, Gulden Jolán, Graeff Rolla, Fischer Péter és Pál, Sztányi Matild, Pacht Pista, Kimmel Dagmár, Sándor Kató, Szuts Elluska, Bárdos Jolánka, Geréb Lajos, Csányi György, Löfkovits Laczi, Dobák Valeria, Furmann Lilly, Bihar Aladár, Weiser Arthur és Erzsé, Lax Henrik, Radó Lili, Greguss Aurélka, Hám Ernő, Weisz Jetti, Strasser Pali, Neuhauser Imre és Rózsika, Kiss Margitka, Renglovics Mariska, Verner Margit és Gyula, Kállay Helén, Borsos László, Feilitzsch Cecile, Hardy Kálmán, Pap Irmuska és Zsige.

Balassa László és Béla, Nagy Etelka és Tibor, Vargha Zoltán, Büchler Jenő és Helénke, Németh Agnes, Hefty Mariska, Weldin Ferike, Weisz Elza, Dominig Ilonka és Elly, Komlós Pál, Lukács Bandi, Granitz Ernő, Bakonyvári Ellike és Lala, Scholtz Aranka és Ilonka, Marsovszky Etuska, Virág Margitka, Fischer Károly, Thyll Laczika, Záborszky Mariska, Gervay Lilike, Jurcsék Elluska, Szibenliszt Jolán, Réta Margit, Richter Ilonka, Zuber Oszkár, Schwarz Emmy, Gibba Blanka, Zsigmond Edith, Dukesz Barna, Péterfi Jenő és Juliska, gr. Pongrácz Irén, Rothmiller Miklós, Bibel Lászka.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, 4 korona áru könyvet nyert *Vörösmarthy Ida Alsó-Dibason*. — 10 korona áru könyvet *Beke Bertó Gyula és Zoltán Kassán*. — 15 korona áru könyvet *Szell Lajoska Nagy-Körösön*, kiknek a megfelelő könyveket a kiadó-hivatal megküldi.

A »KIS LAP« LXIV. köt. 1-ső számában közölt rejtvények megfejtését beküldték még: Fekete Irénke, Weil Iluska, Sipos Feri, Vidonyi Ilonka és Sándor, Kovács Klotild, Merse Jenő, Günther Felicitas, Flór Annicza, Réta Margit, Szabó Bálint, Mataovszky Edith és Margit, Baesinszky Olga, Heumann László, ifj. Tiszti Lajos, Engel Mariska, Blahó Miczike, Balogh Pál, Mellinger László, Bálint Béla, Jurcsék Elluska, Farkas László, Epstein Erzsike, Ternovits Odón, Sailer Gizella, Tavasz Valérie, Szegvári Károly, Luczenbacher János, Berger Erzsike és Ilonka, Haas Sándor, Scharf Izolda és Erik, Büchler Jenő és Helénke, Janzso Tihamér, Mátrai Klári, Gerber Erzsike, Klára és Magda, Győri Gyula, Kovács Ferenc, Arva Erzsike, Janny Gizike, Agárdy Gyula, Hertelendy Bandi, Vajda Valér, Sándor Béla, Weldin Feri, Chorin Ilonka, Zathureczky Irmuska, Probstner Anatol, Irsai István, Demény Irénke, Thurner Elza, Kovács Ede, Szentés Magda, Szabó Margitka, Kohn Jenő, Kászonyi Magda, Gervay Lilike, Sándor Kató, Bárdos Jolánka, Goldschmidt Lipót, Neményi Bertalan, Fodor József, Szakács Juliska, Lax Henrik, Greguss Aurélka, Weisz Teruska, Hardy Kálmán, ifj. Benedek Elek, Senautka Oszkár.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Többeknek. Betegségemben kimondhatatlanul jól esett, hogy olyan szeretettel tudakozdátok hogylétem felől és hogy igaz szívből fakadó anyai jó kívánsággal halmozdátok el. Leveleitekből vigaszt merítettem fájdalmaim közepette. Fogadjátok mind köszönetemet. — **Zathureczky Irma.** A kezdet jól sikerült. Csak bátran előre! — **Kelen Emmyke.** Türelem, kis lányom. A szerencse akkor szokott ajtónkon kopogtatni, mikor nem is várjuk. — **Simkó Elza.** Az előbbi üzenet neked is szól. — **Kiss Lajos.** Látod, látod Lajos, aki mer, az nyer. Hiszen írásod nagyon megállja a helyét a többiek között. És ha tekintetbe veszem, hogy csak hét éves vagy, szépek is mondható. Édes atyádat üdvözlöm. Hogyne ismerném! Sorai sok régi, kedves emléket idéznek föl lelkemben. — **Bartha testvérek.** Most már minden rendben van. Így írjatok mindig, szépen, tisztán és hibátlanul. — **Rapszky Béla.** Isten hozott öcsém! Tanítónak igazán van, fogsz te még szebben is írni, annál is inkább, mert írásod már most is türethető. — **C. G. Jabukán.** Köszönöm szíves érdeklődését és azt a szere-

tetet, melyet mindmáig megőrzött a »Kis Lap« iránt. Közleményét várom. — **Blahó Miczike.** Hát mi baj volt? Azért mondom, hogy volt, mert, amint írásodból látom, most már erősen a javulás útján vagy. Remélem, azóta már fel is keltél. Várom értesítéset. — **Hermann Elza.** Köszönöm figyelmedet. Mindig szívesen írok. Hiszen a legnagyobb örömöm, ha legalább így postám útján érintkezhetem az én hiveimmel. — **Haas Sándor.** Amint írásodból látom, bizony még jobbat is tudtál volna, és meg vagyok győződve, hogy már legközelebb még sokkal szebb levéllel örvendtetsz meg. — **Vatay Mariska.** Valósággal megleptél versikéddel! Úgyesen dolgoztad át Czin-czin urfi históriáját. De persze ahhoz, hogy munkáid lapban jelenjenek meg, még sokat kell tanulnod és sokat kell magad gyakorolnod. — **Agárdy Gyula.** Add át üdvözlömetet osztály-társaid valamennyiének. Szívesen fogadlak mindannyiottokat. Csak aztán igyekezzetek, hogy sokáig megtartsátok a kedves ajándékot. — **Poór Erna.** Lehet. — **Kovács Ferencz.** De azután úgy olvasd azt a szép könyvet, hogy okulást is meríts belőle. Új hegedűdön pedig szólaltasd meg szebb hazádnak szép dalait, szólaltasd meg magyar szíveddel és igaz magyar érzéssel. — **Márta néni.** Nagy örömmel olvastam, hogy anynyira megnyerte tetszését a *Kis Lap* új formája. Új erővel és nagy, megszaporodott táborral indul el további hódító útjára. Igért látogatását örömmel várom. A kedves vers nem sokára jön. — **Weil Iluska.** Rejtvényeid beváltak. Az első üzenet persze neked is szól. — **Moravcsik Gyula és Erzsike.** Besoroztam. — **Könyöki Ilona.** Rajzod ügyes kézre és jól megfigyelő szemre vall. Adja Isten, hogy teljesedjenek mindazok a kívánságok, melyeket választandó pályához fűzök. Én csak biztatónak mondhatok és biztosíthatlak, hogy szeretetemen mindenható el fog kísérni. — **Kovács Nóra.** Sebaj! Majd máskor jobban megy. — **Balás Katicza.** Benedek bácsi tisztelet. Jól emlékszik rád és azt mondja, hogy mikor nálatok volt, igen kedvesnek talált. Örvideni fogok, ha mindig ilyen jót hallok rólad. — **Steiner Margit.** A te örömid az én örömöm is. — **Többen** nem irták alá nevüket levelükön és így ezeknek legjobb akarattal sem válaszolhatok. — **Jurcsék Elluska.** Nyugtass meg, hogy már egészséges vagy. — **Paravicini Mariska.** Hiszen egészen jól ment. — **Gr. Pongrácz Irén.** Ügyes lányka vagy! Ami a jutalmat illeti, az, ha nem is hirtelen, de végül mégis csak megszokott jönni. Addig légy türelemmel. Testvéredet, az én régi híveimet, üdvözlöm. — **Zsigmond Edith.** Besoroztam. — **Záborszky Mariska.** Sorra kerül. — **Dominig Ilonka és Elly.** Hétfőig itt kell lenniök. — **Hefty Mariska.** Megkaptam. — **Greguss Aurélka.** Persze, hogy neked is jár. Fordulj kére-szettel a kiadó-hivatalhoz és ha beküldöd czim-szalagod, intézkedni fog. — **Lőfkovics Laczi.** Az csak úgy lehetséges, ha nem kaptam meg leveledet. — **Földváry Erzsike és Miklós.** Még van. — **G. Palika.** Máskor ird ki fiam a vezeték nevedet is, mert arra már nincs időm, hogy a *Kis Lap* hiveinek rengeteg név-sorából magam keressem ki nevedet. Jó kívánságaidat köszönöm. — **Faragó Ilonka.** Fordulj kére-szettel a kiadó-hivatalhoz. — **Mindazoknak,** akik új előfizetőként jelentkeztek nálam, nem felelhetek egyenként, mert akkor postám az egész »Kis Lap«-ot elfoglalná. Így hát együttesen üdvözlöm mindnyájukat táboromban! — *Több levélről a jövő számban.*

Társ-szerkesztő **ROBOZ ANDOR.**

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut, 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r.-társulat Budapesten